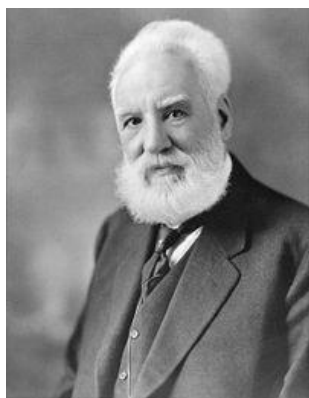

PERSONALITĂȚI DE PE MERIDIANELE UNIVERSULUI ȘTIINȚIFIC

Alexander Graham Bell s-a născut la data de 3 martie 1847 în localitatea Edinburgh, Scoția, inventatorul telefonului. La 16 ani a abandonat studiile muzicale, pentru care era foarte dotat, și s-a consacrat foneticii.

Din motive de sănătate, a emigrat în Canada unde a predat limbajul semnelor într-o școală de surzi. În 1873 a fost numit profesor de fiziologie vocală la Universitatea din Boston, iar în 1874 a construit o ureche

artificială. În încercarea de a oferi persoanelor cu dificultăți auditive un aparat care să le permită comunicarea cu persoanele din jurul lor a inventat telefonul. La 7 martie 1876 avea să obțină, la New York, Brevetul 174465 pentru telefon, primul aparat care putea transmite la distanță vocea umană. *"Domnule Watson, vino până aici, am nevoie de dumneata"*. Acestea au fost cuvintele care au făcut *"întâia călătorie pe sârmă din câte se cunosc în lume"*. Ele erau rostite la Boston, într-una din zilele lunii martie 1876 de către medicul american Bell pentru a fi auzite de colaboratorul său care îl ajuta la experimentarea unui aparat " pentru dus și întors vocea prin intermediul unui fir metalic, la distanțe mari". Bell își începuse cercetările cu mulți ani mai înainte, la Londra, căutând, ca medic, un mijloc de corectare a vorbirii bolnavilor pe care îi îngrijea. Primul lui aparat telefonic semăna mai mult cu o instalație de sonerie la care se adăuga o pâlnie. La expoziția internațională de la Philadelphia, din vara anului 1876 a prezentat însă un aparat introdus într-o cutie din lemn de cireș care a făcut senzație: plimba cuvintele vizitatorilor de la un pavilion la altul pe o distanță mai mare de 100m. A fost nevoit să-și apere prioritatea într-un proces dificil și îndelungat deoarece compatriotul său, Elisha Gray, brevetase un aparat asemănător. Până la urmă, Curtea Supremă a SUA, a recunoscut prioritatea lui Graham Bell. Dar disputa asupra priorității inventării telefonului nu s-a oprit. Istoria spune că telefonul a fost inventat în 1871, cu cinci ani înaintea lui Bell, de Antonio Meucci, italian emigrat în Statele Unite ale Americii. Din lipsă de cultură tehnică și din lipsă de mijloace financiare, Meucci nu a brevetat soluția. Se pare că în 15 iunie 2002 Camera Reprezentanților Statelor Unite i-a

atribuit lui invenția. Geniul inventiv al lui Bell este demonstrat de cele 18 Brevete individuale și alte 12 în colectiv. Dintre acestea 14 se referă la telefon și telegraf, 4 se referă la fotofon și unul la fonograf, 5 la vehicule aeriene, 4 la hidroplanoare și 2 la celule cu seleniu. Astfel, în 1919, construiește *hidroptera*, prima navă rapidă pe pernă de aer. S-a stins din viață la 2 august 1922 în Baddeck, Noua Scoție.

Dimitri I. Mendeleev s-a născut la data de 07 februarie 1834 în Tobolsk, Siberia. În 1868 descoperă legea periodicității proprietăților chimice ale

elementelor și publică, în 1869, prima clasificare științifică a elementelor chimice cunoscută sub numele de tabelul periodic al elementelor, pe care îl republică în 1871 într-o formă perfecționată. În 1863 publică lucrarea "Tehnologia" în care descrie mașinile de morărit și diferite metode de măcinare. În 1882 propune metoda de gazeificare subterană a cărbunelui. În 1894 are inițiativa realizării unui etalon special al metrului, din platină-iridiu, care este, în același timp, etalonul yardului și al arșinului. A murit la 20 ianuarie 1907.

Ana Aslan s-a născut în data de 01 ianuarie 1897 la Brăila. A fost cel mai mic dintre cei patru copii ai lui Mărgărit Aslan și ai Sofiei, o bucovineancă frumoasă. Când s-a născut Ana, tatăl său tocmai împlinise 59 de ani. Urmează cursurile Colegiului Romașcanu din Brăila. După moartea tatălui său, când Ana avea 13 ani, familia Aslan se mută la București. În această perioadă visa să ajungă pilot, impresionată de încercarea lui Aurel Vlaicu de a traversa Carpații. Chiar a zburat cu un mic aparat tip Bristol - Coandă. În anul 1915, își termină studiile la Școala Centrală din Capitală și se decide să devină medic și se înscrie la Facultatea de Medicină din București în ciuda opoziției mamei sale. Dedicată viitoarei meserii, pe durata Primului Război Mondial, activează ca voluntar în spitalele militare din spatele frontului de la Iași. Din anul 1919, deși era încă studentă, lucrează alături de renumitul neurolog Gheorghe Marinescu. În 1922, după absolvirea facultății, este numită preparator la Clinica II din București, condusă de profesorul D. Danielopolu, care o îndrumă și în elaborarea tezei de doctorat.

Își continuă activitatea didactică și spitalicească la Spitalul Filantropia, Institutul Clinico-medical al Facultății de Medicină din București, la Clinica Medicală din Timișoara, la Spitalul CFR. Din 1949,

devine șeful Secției de Fiziologie a Institutului de Endocrinologie din București. Punctul de plecare în cariera de gerontolog l-a reprezentat experimentarea procainei în cazul unui student țintuit la pat din cauza unei

crize de artroză. Iată ce povestea Ana Aslan: *"Pe 15 aprilie, am cunoscut un tânăr student la medicină, care suferea de artroză acută, în stare de criză de trei săptămâni. Genunchiul lui era imobilizat și fiecare mișcare îi provoca dureri atroce. Medicația care-i fusese administrată nu-i ușurase suferința decât pe termen scurt."* A hotărât să-i administreze o soluție cu procaină 1% în artera femurală. Tratamentul a reușit, iar după câteva minute tânărul a ridicat piciorul și l-a îndoit de mai multe ori. La scurt timp, el a părăsit spitalul. Ana Aslan nota: *"Șocul și interesul erau atât de mari, încât am renunțat la cariera universitară - căreia mă dedicasem trup și suflet - pentru a mă consacra studiului acestei substanțe."* Avea 52 de ani, vârsta la care multora le este greu să înceapă un nou drum în viață.

Își continuă cercetările într-un azil de bătrâni și evidențiază importanța novocainei în ameliorarea tulburărilor distrofice legate de vârstă. În 22 ianuarie 1952, la cererea Anei Aslan, se înființează Institutul de Geriatrie, primul de acest fel din lume, iar modelul de organizare a fost recomandat ulterior pentru organizarea și altor institute similare din lume.

Din fericire rezultatele cercetărilor au fost încurajatoare încă de la început. Iată unul dintre exemple. Un pacient în vârstă de 110 ani. După patru ani de tratament, putea să meargă singur, mâinile nu-i mai tremurau, avea poftă de mâncare, părul alb se repigmenta, iar depresia era înlocuită de o stare psihică bună. După cercetări efectuate pe 7.600 de pacienți s-a ajuns la o compoziție care exercita în organism o acțiune mai îndelungată și au denumit-o vitamina H3 pentru a indica acțiunea de tip vitaminic a medicamentului. Din 1958 în laboratoarele Institutului de Geriatrie începe prepararea industrială a vitaminei H3. În 1972 elaborează, împreună cu farmacistă Elena

Polovrăgeanu, "Gerovital H3", produs farmaceutic cu acțiune în tratamentul fenomenului de îmbătrânire precum și în bolile bătrâneții, în ateroscleroză, vitiligo, sclerodermie etc. În 1974 devine membru al Academiei Române. În 1976 primește Brevetul pentru „Aslavital”, un produs eficient în terapia sistemului nervos și a aparatului cardiovascular și introdus în producție industrială, în 1980. În 1952, Organizația Mondială a Sănătății i-a oferit Premiul internațional și medalia "Leon Bernard" pentru contribuția adusă la dezvoltarea gerontologiei și geriatriei. În 1985, Ana Aslan publică lucrarea de sinteză intitulată *"Precizări după 31 de ani de folosire"* o lucrare de sinteză asupra produsului Gerovitalul H3 prin care se demonstrează acțiunea stimuloare asupra proceselor de regenerare la nivelul țesutului hepatic, a mucoasei gastrice și a măduvei osoase. De ase-

mene a, sub acțiunea Gerovitalului H3 se produce și re-

generarea fiziologică și morfologică a mușchiului striat și a nervilor periferici. De asemenea, rezultatele obținute prin aplicarea tratamentului înaintea producerii distrofiei, recomandă utilizarea profilactică a medicamentului. Ana Aslan a murit la 20 mai 1988 în București. Avea 91 de ani.

Recunoașterea valorii sale în întreaga lume poate fi demonstrată și prin cele 130.000 de scrisori primite din 123 de țări și care se păstrează în arhiva Institutului de Geriatrie din București. Ca recunoaștere a rezultatelor obținute, mai multe unități școlare din țară (Timișoara, Brăila) poartă numele Ana Aslan. Înainte de 1989, marca Gerovital H3, cu facsimilul de semnătură „prof. dr. Ana Aslan” aparținea în totalitate statului român, reprezentat prin Centrala Industrială de Medicamente Cosmetice și Lacuri. În 1992, succesoarea fostei centrale a cesionat marca Gerovital H3 celor doi producători autohtoni, Farmec și Miraj, în conformitate cu produsele cu care erau prezenți pe piață la acel moment. Prima cremă Gerovital a fost produsă la întreprinderea Farmec din Cluj-Napoca în 1968.

Rubrică realizată de prof.dr.ing. Gheorghe Manolea, Universitatea din Craiova